

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5CoCsp/45/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7518208123
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Slávka Zborovjanová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2021:7518208123.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Slávky Zborovjanovej a sudkýň JUDr. Adriany Murínovej a JUDr. Ol'gy Mičietovej, v spore žalobkyne Q. I., nar. XX.XX.XXXX, Č.N., A. XXX/X, zast. Advokátska kancelária JUDr. Vladimír Filičko, PhD., s.r.o., IČO: 52 253 791, Košice, Kováčska 28, proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., IČO: 35 792 752, Bratislava, Pribinova 25, zast. Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková s.r.o., Bratislava, Kubániho 16, v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia a o primerané finančné zadostučinenie o odvolaní žalovaného, proti rozsudku 13Csp/352/2018 - 117 z 21.5.2020 Okresného súdu Košice - okolie

rozhodol:

- I. P o t v r d z u j e rozsudok.
- II. Žalobkyni priznáva proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1.Súd prvej inštancie (ďalej len súd) rozsudkom rozhodol, že I. žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu 1 452,20 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1 252,20 eura od 29.12.2018 do zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku, II. žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu proti žalovanému s tým, že o výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením súdom prvej inštancie.

2.V odôvodnení rozsudku o.i. uviedol, čoho sa žalobkyňa podanou žalobou domáhala a ako ju skutkovo a právne odôvodnila, že žalovaný vo vyjadrení k žalobe uviedol, že žalobkyňa tvrdí, že sa bezdôvodne obohatil na jej úkor v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu číslo 8500116993, čo poprel a nesúhlasil ani s priznaním primeraného zadostučinenia.

2.1.Po vykonanom dokazovaní súd vec právne posúdil podľa § 52 ods.1 až 4, § 52a ods.1,2, § 53 ods.1,2,3, 4 písm. t) a v), ods.5,6 OZ, § 1 ods.1,4, § 1a ods.1 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, § 21 ods.1,2, § 1, § 2 písm. a),b),d),g), § 9 ods.2, § 11 ods.1 písm. d) z. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, § 451 ods.1,2 OZ a uzavrel, že z predložených listinných dôkazov mal preukázané, že žalobkyňa a žalovaný uzavreli Zmluvu o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu č. 8500116993 z 29.05.2015 (ďalej len „zmluva“). V ten istý deň ako zmluvné strany uzavreli zmluvy, uzavreli aj Dohodu o poskytovaní služieb č. 8500116993, že ide o vzťah dodávateľa a spotrebiteľa, teda spotrebiteľský, ktorý sa riadi ustanoveniami Obč. zák. a zákona o spotrebiteľských úveroch. Z predložených zmlúv je evidentné, že ide o tzv. typové zmluvy, teda zmluvy, vrátane ich zmluvných podmienok, ktoré sú vopred pripravené žalovaným bez účasti druhej strany, teda spotrebiteľa, pre vopred neurčený široký okruh spotrebiteľov, pričom spotrebiteľ nemá právo zásadným spôsobom do nej zasahovať a prípadne meniť jej podmienky, okrem výšky úveru, prípadne výšky splátok a doby splatnosti. Ide o formulár zmluvy s vopred pripravenými podmienkami, v ktorej sa len vypĺňajú potrebné údaje. Pri zákonom posudzovaní konkrétneho prípadu súd dospel k záveru, že záväzkový vzťah, ktorý vznikol medzi žalobkyňou a žalovaným na základe zmluvy a dohody o poskytovaní služieb

uzavretých 29.05.2015 je vzťahom občianskoprávnym a na predmetnú zmluvu a dohodu o poskytovaní služieb sa hľadí ako na typové spotrebiteľské zmluvy podľa Obč. zák. a zákona č. 129/2010 Z. z.

2.2.Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že žalobkyni bol poskytnutý spotrebiteľský úver vo výške 900 €. Žalobkyňa úver začala čerpať a aj vyčerpala. V ten istý deň ako zmluva bola uzavretá aj dohoda o poskytovaní služieb, na základe ktorej mali byť poskytované v nej špecifikované služby za dohodnutú odplatu. V dohode o poskytovaní služieb predstavuje odplata 2,58 % mesačne zo sumy schváleného úveru zníženej o sumu poplatku za poskytnutie úveru (t.j. zo sumy 810 eur). V prípade dohody o poskytovaní služieb je zrejmé, že ide síce formálne o samostatnú zmluvu, avšak jej vznik je podmienený vznikom zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Dôkazné bremeno o preukázaní opaku bolo na žalovanom (§ 53 ods.3 OZ), žalovaný však opak nepreukázal, keďže tvrdenie o dobrovoľnosti dohody v jej texte nebolo preukázané. Dohodu o poskytovaní služieb, ktorá bola uzatvorená v ten istý deň ako zmluva revolvingom úvere, vzhľadom na ich akcesoritu k hlavnému vzťahu nemožno posudzovať samostatne. Uvedená skutočnosť znamená, že do odplaty pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi mala byť zarátaná aj odmena podľa týchto dohôd, čo vyplýva z § 1 ods.1 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. Podľa tohto ustanovenia odplatu pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi tvoria úrok, poplatky akékoľvek iné odplatné plnenia alebo iné náklady, ktoré sú dohodnuté pri podpise spotrebiteľskej zmluvy a ktoré sú spojené s poskytnutím peňažných prostriedkov alebo vyžadované pri poskytnutí peňažných prostriedkov. Odplata totiž integruje všetky plnenia, ktoré sú spojené alebo vyžadované pri poskytnutí plnenia. Z dohody o poskytnutí služieb je zrejmé, že je uzatváraná súčasne so zmluvou o revolvingom úvere a zároveň služby podľa tejto dohody sú priamo spojené s úverovým vzťahom. Na základe uvedeného podľa § 1a nariadenia č. 87/1995 Z. z. odplata pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi nesmie prevýšiť dvojnásobok priemernej ročnej percentuálnej miery nákladov, pričom na účely stanovenia najvyššej prípustnej výšky odplaty podľa § 1a sa použije priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov bánk a pobočiek zahraničných bánk pre jednotlivé typy novoposkytnutých spotrebiteľských úverov zverejnená podľa osobitného predpisu, naposledy v čase predchádzajúcom uzavretiu spotrebiteľskej zmluvy. Podľa súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch bankami a pobočkami zahraničných bánk za 1. štvrtrok 2015 (zverejnených 31.03.2015) bola ročná percentuálna miera nákladov pre spotrebiteľské úvery so splatnosťou nad 1 do 5 rokov vrátane vo výške 13,83 %. Najvyššia prípustná odplata teda bola 27,66% (2x 13,83%). Je nepochybné, že RPMN uvedená v zmluve predstavovala viac ako uvádzaných 25,23%, keďže sám žalovaný v replike potvrdil, že dohodu o poskytovaní služieb nezahrnul do výpočtu RPMN a zákonite je to viac ako najvyššia prípustná odplata 27,66%. V zmysle uvedeného je preto výška odplaty v rozpore so zákonom a to s § 53 ods.6 OZ. Súd má tiež za to, že dohoda o poskytovaní služieb nebola individuálne dojednaná a žalovaný opak nepreukázal, keďže tvrdenie o dobrovoľnosti dohody v jej texte nebolo preukázané. Podľa názoru súdu odplata dohodnutá v dohode o poskytovaní služieb je tiež nepochybne v rozpore s dobrými mravmi pre výrazne neprimeranú cenu za plnenie. Cena mala byť vyjadrená zrozumiteľne, určito a jasne, čo v tomto prípade nebolo naplnené. V dohode o poskytovaní služieb totiž spomínaná cena bola uvedená nie konkrétnou sumou, čo napĺňalo požadovaný atribút určitosti, ale bolo potrebné ju vypočítať, keďže predstavovala mesačne 2,58 % zo schváleného úveru po odpočítaní poplatku za poskytnutie úveru. V danom prípade žalobkyňa mala mesačne platiť 2,58 % zo sumy 810 eur, teda mesačne 20,90 €, za celé obdobie trvania zmluvy, t.j. za 42 mesiacov mala zaplatiť sumu 877,72 €, teda sumu prevyšujúcu reálne poskytnutú sumu úveru po odpočítaní poplatku za poskytnutie úveru, teda sumu 810 €. Navyše túto sumu by spotrebiteľ musel zaplatiť aj v prípade predčasného zosplatnenia úveru, teda aj v prípade, že by dané služby v podstate už neboli reálne. Služby, ktoré predstavujú predmet dohody možno považovať za zbytočné a nepodstatné pre žalobkyňu (informácia pred splatnosťou splátky, informácia o prijatí platby, podpora callcentra, informácia o zostávajúcich záväzkoch), keďže každý dlžník vie, kedy je splátka splatná a kedy ju zaplatí. Niektoré sú povinnosťou veriteľa ako je zmena zmluvy, vyhotovenie a zaslanie kópie dokumentácie a niektoré predstavujú len hypotetické služby ako je odklad splátok alebo druhá upomienka zdarma. Spotrebiteľ má v týchto prípadoch platiť za službu, o ktorú ani nemá záujem a ktorú nepožiadá (odklad splátok) alebo nemusí nastať jej potreba (druhá upomienka zdarma).

2.3.Neprijateľné zmluvné podmienky sú demonštratívne uvedené v § 53 ods.4 OZ a medzi nimi pod písm. t) sú uvedené ustanovenia, ktoré požadujú od spotrebiteľa plnenie za službu, ktorej poskytnutie dodávateľom v prevažnej miere nesleduje záujmy spotrebiteľa a pod písm. v) požadujú od spotrebiteľa uhradenie plnení, o ktorých spotrebiteľ nebol pred uzavretím zmluvy preukázateľne informovaný, ktorých úhrada nebola upravená v zmluve, alebo za ktoré spotrebiteľ nedostáva dohodnuté protiplnenie. Za týchto okolností hrubá nerovnováha v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa je nepochybná, keďže spotrebiteľ má platiť za služby, o ktoré nemá záujem alebo ktoré sa nerealizujú a

navyššie aj vtedy, ak by sa úver predčasne zosplatnil, a to všetko za cenu presahujúcu reálne poskytnutý úver. Nepochybne teda zmluvné podmienky v súvislosti s dohodou o poskytovaní služieb predstavujú neprijateľnú zmluvnú podmienku a sú v zmysle § 53 ods.5 OZ neplatné a poukázal na rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica z 24.2.2016, sp. zn.15Co 39/2016.

2.4.Súd ďalej považuje poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 11 ods.1 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch, keďže v zmluve bola nesprávne uvedená RPMN v neprospech spotrebiteľa, keďže žalovaný do jej výpočtu nezahrnul odplatu z dohody o poskytnutí služieb, čo sám potvrdil vo vyjadrení k žalobe.

2.5.Z oznámenia žalovaného z 12.11.2018 je zrejmé, že žalobkyňa uhradila všetky záväzky vyplývajúce zo zmluvy. Žalobkyni bol poskytnutý úver v sume 900 € a žalobkyňa reálne zaplatil žalovanému súhrne sumu 2 062,20 eura (49,10 € x 42) prostredníctvom splátok úveru a sumu 90 € ako poplatok za poskytnutie úveru, t. j. spolu sumu 2 152,20 eura, čo žalovaný ani nenamietal a nepoprel. Keďže sa zmluva považuje za bezúročnú a bez poplatkov, žalobkyňa má nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 1 252,20 eura (2 152,20 € - 900 €). Vzhľadom na uvedené sa súd s ďalšími námietkami žalobkyne (už) nezaoberal.

2.6.O úroku z omeškania rozhodol podľa § 517 ods.1,2 OZ a § 3 nariadenia platnom od 01.02.2013. Žalovaný sa s plnením svojho peňažného záväzku dostal do omeškania, preto ho súd zaviazal zaplatiť aj úrok z omeškania, ktorý bol vyčíslený v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka v spojení s nariadením a to vo výške 5% ročne zo sumy 1 252,20 eura od 29.12.2018 do zaplatenia.

2.7.Žalobkyňa sa ďalej požadovala vydania primeraného finančného zadosťučinenia v sume 200 €, čo predstavuje približne 15% zo sumy, ktorú mal žalovaný v pláne neoprávnene prijať od žalobkyne na základe predmetnej zmluvy o úveru spolu s dohodou o poskytovaní služieb. Citoval znenie § 3 ods.3,5 z. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a mal za to, že priznané finančné zadosťučinenie je vyrovnaním ujmy žalobcovi, ktorá mu vznikla konaním žalovaného a je akousi satisfakciou za stav, ktorý musel v dôsledku konania trpieť a je aj sankciou postihujúcou žalovaného, ktorý ako dodávateľ finančnej služby závadne konal. Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom (zákonom o ochrane spotrebiteľa) a osobitnými predpismi má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Jediným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Žalovaný tak preukázateľne porušil právo žalobkyne ako spotrebiteľa v tomto konaní a jeho dôsledkom je aj úspešné uplatnenie práva spotrebiteľa na primerané finančné zadosťučinenie. Súd sa zároveň nestotožňuje s tvrdením žalovaného, že prv musí byť samostatne právoplatne rozhodnuté súdom o porušení práva spotrebiteľa a ten až následne sa môže domáhať primeraného finančného zadosťučinenia. Toto jeho tvrdenie podľa názoru súdu nevyplýva zo znenia zákona (§ 3 ods.5 z. č. 250/2007 Z. z.) a zároveň z rozhodovacej činnosti je súdu známe, že žalobcovia - spotrebiteľia sa bežne domáhajú napr. vydania bezdôvodného obohatenia a zároveň aj primeraného finančného zadosťučinenia (napr. rozhodnutie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 9Co/57/2017) a súdy o tom bežne (súbežne) rozhodujú.

2.7.Pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia súd prihliadal na všetky okolnosti veci a to najmä na to, že ide o vyrovnanie ujmy žalobkyne. Žalovaný sa na úkor žalobkyne obohatil o sumu 1 252,20 eura a tá žiada primerané finančné v sume 200 eur. Súdu sa táto suma javí ako primeraná, pretože ide o sumu, ktorá je výrazne nižšia, než suma, ktorú mal inkasovať žalovaný. Súd preto skonštatoval, že došlo k naplneniu podstaty obsahu § 3 ods.5 zákona o ochrane spotrebiteľa, žalobu považoval tiež v tejto časti za dôvodnú a zaviazal tak žalovaného na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 200 €.

2.8.O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods.1, § 262 ods.1,2, § 263 ods.1 CSP a žalobkyni, ktorá bola v konaní plne úspešná, priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu proti žalovanému. Súd zároveň nevidel priestor pre aplikáciu § 257 CSP.

3.Rozsudok napadol včas podaným odvolaním žalovaný, a to v celom rozsahu, ktoré odôvodnil nasledovne:

3.1.Súd prvej inštancie dospel v napadnutom rozsudku k záveru, že medzi sporovými stranami bola uzavretá zmluva, prevyšuje maximálnu výšku odplaty, čo súd usúdil na základe toho, že spočítal úrok a odplatu podľa dohody o poskytovaní služieb. V súvislosti s dohodou o poskytovaní služieb uviedol, že pre jej vznik je podmienkou uzavretie dohody o úvere, a preto je dôvod. Tento postup podľa žalovaného je nesprávnym a zmätočným, pretože, ak súd rozhodol, že odplata podľa dohody o poskytovaní služieb je neplatnou, takúto odplatu nemôže spočítavať s úrokom a tvrdiť o nej, že a/ ide o odplatu za úver, b/

postup súdu odporuje § 1 nar. vl. 87/1995 Z. z., ktorým nesprávne použil ustanovenie, ktoré definuje, čo je súčasť odplaty.

3.2.Z napadnutého rozsudku nevyplýva, na základe akých dôkazov ich hodnotenia dokázaných skutočností a právneho posúdenia súd dospel k záveru, že odplata podľa dohody o poskytovaní služieb sa zarátava do odplaty v zmysle hore citovaného zákonného ustanovenia. Záverom súdu odporuje aj jeho vlastné konštatovanie, že podmienkou vzniku dohody o poskytovaní služieb je vznik úverovej zmluvy. Z citovaného ustanovenia pritom vyplýva, že len v prípade, ak vznik úverovej zmluvy je podmienený uzavretím dohody o poskytovaní služieb, tak len vtedy sú náklady podľa dohody o poskytovaní služieb súčasťou odplaty. Ako však vyplýva z bodu 27 odôvodnenia rozsudku súd nedospel k takému záveru, a preto jeho postup zahrňujúci započítanie nákladov podľa dohody o poskytovaní služieb do odplaty je nezákonný a odporuje § 53 ods.6 OZ a § 1 nar. vl. 87/1995 Z.z. Dohoda o poskytnutí služby nebola predpokladom pre získanie úveru, jej plnenie nie je spojené s poskytnutím peňažných prostriedkov a ani vyžadované pri poskytnutí peňažných prostriedkov.

3.3.Z napádaného rozsudku nevyplýva, na základe akého dôkazu súd zistil skutkové okolnosti, ktoré by vecne umožnili záver o započítateľnosti odplaty podľa dohody o poskytovaní služieb do odplaty, teda inak povedané, na základe čoho súd usúdil, že ide o plnenie a náklady tvoriace súčasť odplaty v zmysle nariadenia vlády 87/1995 Z.z.

3.4.Žalovaný poukazuje na nesprávne závery súdu o tom, že úroková zmluva obsahuje nesprávnu RPMN. Žiadna časť rozsudku neobsahuje záver, že RPMN je nesprávne uvedené, a teda nie je daný ani predpoklad pre aplikáciu § 11 ods. 1 písm. d/ Zákona o spotrebiteľských úveroch.

3.5.Rozsudok napáda aj v časti priznania nároku na zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia v sume 200 € podľa rozsudku (bod 48 odôvodnenia) súd odôvodnil výšku tým, že ide o nižšiu sumu ako tú, ktorú inkasoval žalovaný a ktorej zaplatenie (vydanie) mu bolo uložené rozsudkom. Tento záver považuje žalovaný za nezákonný v rozpore s § 3 ods.5 z.č. 250/2007, pretože finančné zadostučinenie nie je náhradou za akúkoľvek majetkovú ujmu, ktorá sa odstraňuje rozhodnutím (o vydaní obohatenia), takúto náhradu predsa plní riadne priznanie nároku na zaplatenie úroku z omeškania. Iné skutočnosti, ktoré by odôvodnili priznanie finančného zadostučinenia a jeho výšku súd neuvádza, a preto žalovaný považuje rozsudok v tejto časti nezákonný bez opory v preukázaných skutkových okolnostiach a založený na nesprávnom právnom posúdení.

3.6.Odvolanie žalovaný aj proti výroku II., nakoľko ide o závislý výrok od rozhodnutia vo veci samej.

3.7.Odvolanie proti rozsudku z 21.5.2020 žalovaný podáva z dôvodov podľa § 365 ods.1 písm. b/, d/, f/ a h/ CSP a navrhuje, aby odvolací súd zmenil rozsudok v napadnutej časti a žalobu zamietol a žalovanému priznal právo na náhradu trov konania.

4.K odvolaniu žalovaného sa vyjadrila žalobkyňa, ktorá uviedla, že tvrdenia žalovaného považuje za účelové a ničím nepodložené. Zo strany žalovaného ide iba o formálnu snahu vyvodiť dojem o nedostatočnej odôvodnenosti rozsudku. V tomto smere uviedol, že zo žiadnych okolností nemožno súhlasiť s tvrdením, že súd sa dostatočne nevysporiadal so skutočnosťou, že dohoda o poskytnutí služieb je dohodou previazanou so zmluvou o úvere a že odplata poskytnutá na jej základe má byť zarátaná do celkovej odplaty (článok 27 až 29 uvedeného rozsudku). Je nepochybné, že zmluva o úvere, ako aj dohoda, boli uzatvorené v ten istý deň, pričom zo samotného obsahu dohody vyplýva, že je priamo naviazaná na zmluvu o úvere, pretože odplata podľa dohody vychádza z odplaty dojednanej podľa zmluvy o úvere. V tomto smere je potrebné poukázať, že dohoda o poskytnutí služieb sa pravidelne (v 100% prípadoch) vyskytuje pri zmluvách o úvere žalovaného. Z uvedeného konania žalovaného je zrejmé, že v rámci kontrakčného procesu žalovaný predkladá svojim klientom dohody spoločne so zmluvou, a to bez bližšieho upozornenia na ich podstatu. Navyše poukázali na to, že predmetom dohody sú „služby“, ktoré má klient žalovaného esenciálny a bezplatný nárok ako strana zmluvy o úvere, čo bolo konštatované aj súdmi Slovenskej republiky, ako napr. rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici 11 Co/297/2018, rozsudok Krajského súdu Žilina 10 CoSr/1/2018, Krajského súdu Košice 9 Co 410/2018.

4.1.Takisto nemožno sa stotožniť so záverom žalovaného, podľa ktorého súd nekonštatoval nesprávnosť RPMN uvedenej zmluvy. Uvedená skutočnosť jednoznačne vyplýva z bodu 31 rozsudku, v ktorom sa explicitne uvádza, že je nepochybné, že RPMN uvedená v zmluve predstavovala viac ako uvádzaných 25,23%, keďže sám žalovaný v replike potvrdil, že dohodu o poskytovaní služieb nezahrnul do výpočtu RPMN. Z uvedeného nevyhnutne vyplýva záver o nesprávnej výške RPMN v zmluve a takisto o jednoznačnej možnosti aplikácie § 11 ods. 1 písm. d/ Zákona o spotrebiteľských úveroch. Z tohto dôvodu je nutné považovať argumentáciu žalovaného za účelovú a bezpredmetnú.

4.2.K primeranému finančnému zadostučineniu žalovaný poukazuje na to, že súd nepostupoval správne, keď pri určení výšky primeraného finančného zadostučinenia, ktoré nemá byť náhrada

majetkovej ujmy, pretože túto funkciu plnia úroky z omeškania. Uviedol, že tvrdenia žalovaného sú zmätočné, primerané finančné zadosťučinenie má predstavovať určitú formu sankcie žalovaného za to, že sa svojimi praktikami a obchádzaním zákona snaží od spotrebiteľa vylákať plnenie vo väčšom rozsahu, než na aké má zákonný nárok.

4.3. Je teda zrejmé, že žalovaný takto porušuje svoje povinnosti vyplývajúce mu zo všeobecne záväzných právnych predpisov, čím dochádza k splneniu podmienok normovaných v § 3 ods. 5 z.č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Pokiaľ ide o postup súdu pri určení výšky primeraného zadosťučinenia považuje ho za absolútne korektný a súladný so zákonom. Zdôraznila, že žiada od žalovaného primerané finančné zadosťučinenie len vo výške 200 eur. Uvedená suma predstavuje iba zlomok plnenia, ktoré od žalobkyne sa žalovaný snažil získať svojimi nepoctivými praktikami. Je zrejmé, že zámerom žalovaného je získanie čo najväčšieho prospechu na základe zmlúv o úvere, ktoré uzatvára so svojimi klientmi, a to využitím rôznych praktík, ktoré sú priamo v rozpore so zákonom, prípadne ho obchádzajú. Obrana žalovaného a argumentácia smerujúca proti tak nízkej sume primeraného finančného zadosťučinenia je vzhľadom na jeho správanie sa na trhu poskytovania spotrebiteľských úverov a využívania neznalosti a neskúsenosti spotrebiteľov nanajvyš zarážajúca. Je neprijateľné, aby subjekt dlhodobo využívajúci tieto praktiky odvolával sa na akúkoľvek neprimeranosť vo vzťahu k nároku, ktoré sa voči nemu uplatňujú zo strany oklamáných spotrebiteľov. Z vyššie uvedených dôvodov považujú argumentáciu žalovaného týkajúcu sa primeraného finančného zadosťučinenia za bezpredmetnú.

4.4. Na základe uvedeného zotrvávajú na podanej žalobe v celom rozsahu.

5. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie podal žalobca v zákonnej lehote, preskúmal rozsudok podľa § 379 a § 380 ods. 1 CSP ako aj konanie mu predchádzajúce bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario a rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1, 2 CSP, lebo odvolací súd sa s jeho odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje, na čom nič nemení ani podané odvolanie.

6. Žalovaným uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces), spočíva v tom, že nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci realizáciu práv strany sporu dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé.

6.1. Obsah práva na spravodlivý proces (right to fair trial) je pomerne široký (právo na prístup k súdu, právo na súd zriadený zákonom, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie veci v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo vyporiadať sa so všetkými relevantnými skutočnosťami, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na preskúmanie rozhodnutia). Medzi jeho zložky možno zaradiť predovšetkým (o. i.) aj právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu a právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia.

6.2. Podľa § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

6.3. Z cit. ust. vyplýva, že súd prvej inštancie je povinný v odôvodnení uviesť, ktoré skutočnosti (skutkové zistenia) boli dokazovaním, zhodnými tvrdeniami účastníkov alebo iným zák. predpísaným spôsobom - podľa jeho názoru - preukázané a ktoré nie, príp. tiež, ktoré z nich sú pre rozhodnutie veci bezvýznamné. Pri každej jednotlivej, preukázanej i nepreukázanej, skutočnosti (skutkovom zistení) musí stručne a jasne uviesť, ako k tomuto záveru dospel, teda z akých dôkazov - podľa jeho názoru - záver vyplýva, ako tieto dôkazy podľa § 191 - 194 CSP hodnotil, a to najmä vtedy, ak šlo o dôkazy protichodné, a prečo nevyhovel všetkým návrhom účastníkov na vykonanie dôkazov, pričom svoj výklad musí prispôbiť konkrétnym okolnostiam prejednávanej veci, najmä rozsahu dokazovania, zložitosti zisťovania skutkového stavu veci, množstvu návrhov účastníkov na vykonanie dôkazov a p. a uviesť ho tak, aby jeho závery o rozhodujúcich skutočnostiach (skutkových zisteniach) neboli pre nezrozumiteľnosť

alebo nedostatok dôvodov nepreskúmateľné. Jednotlivé preukázané skutočnosti (skutkové zistenia) je potrebné premietnuť do záverov o skutkovom stave veci (do tzv. skutkovej vety), ktorý stručne a výstižne vyjadruje skutkový stav veci (§ 215 CSP) a ktorý je rozhodujúci pre právne posúdenie. Posúdením veci po právnej stránke treba pritom rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá. Prakticky nepreskúmateľný je preto rozsudok, v ktorom nie sú vysvetlené prípadné rozpory medzi konkrétnymi dôkazmi, na základe ktorých sa to ktoré skutkové zistenie robí. Podľa ustálenej súdnej praxe rozhodnutie nie je preskúmateľné predovšetkým v prípade, že z jeho odôvodnenia nevyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej, resp., keď sú právne závery v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami alebo z nich v žiadnej novej interpretácii odôvodnenia nevyplývajú.

6.4. Žalovaný uplatnený odvolací dôvod vidí v tom, že z napadnutého rozsudku nevyplýva, na základe akých dôkazov, ich hodnotenia, dokázaných skutočností a právneho posúdenia súd dospel k záveru, že odplata podľa dohody o poskytovaní služieb sa zarátava do odplaty v zmysle hore citovaného zákonného ustanovenia a že záverom súdu odporuje aj jeho vlastné konštatovanie, že podmienkou vzniku dohody o poskytovaní služieb je vznik úverovej zmluvy.

6.5. Uvedená námietka je nedôvodná, lebo súd sa v bodoch 27. - 29., 32. - 36. odôvodnenia náležite, jasne a určite vysporiadal s dohodou o poskytovaní služieb a odplatou v nej stanovenej.

7. Žalovaným uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. d) CSP, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, predstavuje vady konania, ktoré nie sú subsumované pod ostatné odvolacie dôvody avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie napr. nesprávne realizovaná manudukčná povinnosť (§ 160), postihujú chybný postup súdu prvej inštancie pri dokazovaní, nesprávne posudzovanie procesných otázok v priebehu konania (ktoré neboli predmetom samostatného rozhodovania), chybné poučovanie účastníkov a ďalšie nedostatky v jeho činnosti, ku ktorým došlo v priebehu konania alebo v súvislosti s rozhodovaním, pričom spôsobilým odvolacím dôvodom nie sú samy o sebe (bez ďalšieho), ale len vtedy, ak sú dôsledkom takého porušovania predpisov procesného práva, ktoré mohlo mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Vada konania, ktorá môže mať vplyv na správnosť rozhodnutia, v konkrétnom prípade nemusí mať za následok vecne nesprávne rozhodnutie a odvolací súd tu posudzuje otázku, či by obsah výroku rozhodnutia bol iný, keby k vade konania nedošlo. Typickou vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci je také porušenie práv účastníka konania, v dôsledku ktorého mu bola odňatá možnosť konať pred súdom [napr. nedostatok vyznenia účastníka o pojednávaní súdu (vrátane oneskoreného predvolania či vyznenia), v dôsledku ktorého bol účastník vylúčený z prednesu, z práva vyjadriť sa k dokazovaniu a p., neposkytnutie odvolateľovi poučenia o povinnosti tvrdenia (§ 157 ods.2 CSP) ale aj § 171 ods.1 CSP alebo poučenia o dôkaznej povinnosti (§ 132 ods.1 CSP), aj keď to bolo podľa stavu konania potrebné, rozhodnutie o veci bez nariadenia pojednávania (§ 177 ods.2 CSP), i keď pre to neboli splnené podmienky], nesprávne posudzovanie procesných otázok v priebehu konania (ktoré neboli predmetom samostatného rozhodovania). Vadnosť konania môže účastník preukazovať nielen na základe skutkového a dôkazného stavu, ktorý tu bol v konaní pred súdom, ale tiež s prihliadnutím na skutočnosti a dôkazy, ktoré neboli pred súdom uplatnené. Vadou konania (dôkazného) je i okolnosť, že pri vykonávaní dokazovania nebolo postupované v súlade s príslušnými ust. CSP, napr. osoba, ktorá mala byť vyslúchaná ako svedok, bola vyslúchnutá ako účastník konania, svedok nebol o svojich povinnostiach riadne poučený, listinný dôkaz bol vykonaný v rozpore s § 204 CSP a p..

7.1. Žalovaný v podanom odvolaní žiadnu vadu, ktorú by bolo možné subsumovať pod uplatnený odvolací dôvod neuvádza, preto uplatnený odvolací dôvod nie je daný.

8. Odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. f) CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové

zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP (Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.) a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191-§ 194 CSP.

8.1.Z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že súd vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli počas konania najavo a neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vyplynula, resp. vyšla počas konania najavo, jeho skutkové zistenia nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov, nie je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo bolo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 - § 194 CSP.

9.Žalovaný uplatnil odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. h) CSP (rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania) a použitie správneho ust. neznamena iba opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo inak vyjadrené posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá.

9.1.Súd použil správny právny predpis, správne ho aj vyložil a na daný skutkový stav ho i správne aplikoval, t. zn. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach strán sporu.

10.Žiaden zo žalovaným uplatnených odvolacích dôvodov nie je daný.

11.Odvolací súd preberá v celom rozsahu súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie v danej veci, výsledky dokazovania správne vyhodnotil a dospel i k správnym skutkovým záverom pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobkyňou uplatneného nároku, a odvolací súd zároveň v celom rozsahu zdieľa i právne závery súdu prvej inštancie vo veci a odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov súdu prvej inštancie odchýliť.

Krajského súdu Košice z 23.5.2017, vydaný pod sp. zn.: 6Co/74/2017, Rozsudku Krajského súdu Prešov z 28.5.2018, vydaný pod sp. zn.: 2Co/6/2018, Rozsudok Krajského súdu Žilina z 28.6.2017, vydaný pod sp. zn.: 7Co/99/2017,

12.Na zdôraznenie správnosti dôvodov napadnutého rozsudku (§ 387 ods.2) možno doplniť nasledovné:
12.1Odvolací súd sa stotožňuje aj so záverom súdu, že RPMN bola žalovaným určená nesprávne a to z dôvodu, že bol použitý nesprávny vstupný údaj, keď nebola zarátaná odplata za dohodu o poskytnutí služieb, pričom žalobca túto skutočnosť potvrdil.

13.Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na Smernice Európskeho parlamentu a rady č. 2008/48/ES z 23.4.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, kapitola I čl. 3 písm. g/, podľa ktorého celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom sú všetky náklady vrátane úrokov,

provízií, daní a poplatkov akéhokolvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; zahrnuté sú aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o úvere, a to najmä poisťné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí služieb, aby získal úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok; preto možno uzavrieť, že v predmetnej úverovej zmluve nebolo správne uvedené RPMN, pričom ide o obligatórnu náležitosť.

13.1. Údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov má zohľadňovať všetky náklady, ktoré musí spotrebiteľ za úver uhradiť a preto je najlepším indikátorom posúdenia výhodnosti či nevýhodnosti úveru. Zákonodarca v záujme poskytnutia ochrany slabšej zmluvnej strany v spotrebiteľskom právnom vzťahu teda spotrebiteľovi stanovil prísne obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktoré sprísnil aj tým, že pri údajoch o RPMN sa podľa vyššie citovanej právnej úpravy musia uviesť všetky predpoklady použité na jeho výpočet.

13.2. Zhodne so súdom prvej inštancie je toho právneho názoru, že žalovaný sa v neprospech a na škodu žalobkyne - spotrebiteľa odchýlil od zákona o spotrebiteľských úveroch v otázke stanovenia výšky RPMN, čím uviedol spotrebiteľa do omylu. V zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa pritom postačuje len možnosť, aby bol spotrebiteľ uvedený do omylu.

14. K odvolacím námietkam žalovaného odvolací súd uvádza, že sa rovnako stotožňuje so záverom súdu o priznaní a výške primeraného finančného zadosťučinenia.

V predjednávanej veci je predmetom konania nárok žalobkyne, opierajúci sa § 3 ods. 5 z. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Citované ustanovenie zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá.

14.1. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Postačuje je, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Práve inštitút relutárnej náhrady nemajetkovej ujmy môže byť prostriedkom ochrany na doplnenie o preventívne účinky a sankcie za správanie žalovaného musia byť účinné, primerané a odradzujúce, čo v súdnej veci aj s prihliadnutím na spôsobenú ujmu je splnené.

15. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

16. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

17. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

17.1. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

18. Žalovaný nebol v odvolacom konaní úspešný, preto žalobkyňa bola priznaná proti žalovanému plná náhrada trov odvolacieho konania.

19. Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods. 2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e** je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať

pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).